

ΕΠΑΛΞΕΙΣ

Μάιος 2017
Έτος 44ο
άρ. φύλ. 702

Γραφεία:
Ζήνωνος 3
104-31 Αθήνα
τηλ.
210 5230 948

“*Ἴνα σωφρόνως καὶ δικαίως καὶ εὐσεβῶς ζήσωμεν*”

ΜΗΝΙΑΙΑ ΟΡΘΟΔΟΞΗ ΜΟΡΦΩΤΙΚΗ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

Όχι άλλη άλωση

Κυριακή 28 Μαΐου και ώρα 7:00 μ.μ.
Αίθουσα Έπαλξεις, Ζήνωνος 3, πλ. Ομονοίας

Έκδήλωση μνήμης για την άλωση της Βασιλεύουσας με σχετική όμιλία από τον υπεύθυνο των Έπαλξεων κ. Β. Τσούπρα και με θρήνους και άσματα της Αλώσεως από την χορωδία μας.

Είσοδος ελεύθερη.

Παρακαλούνται οι αναγνώστες μας να παρευρεθούν στην έκδήλωση αυτήν, για να διαπιστώσουμε ακόμη μια φορά τί είχαμε, τί χάσαμε και τί πρέπει να κάνουμε, για να μην θρηνησουμε και άλλη άλωση. Σας περιμένουμε.

Προσκυνηματική έκδρομη

Το Σάββατο 3 Ιουνίου και την Κυριακή της Αγίας Τριάδος 4 Ιουνίου θα πραγματοποιηθεί διήμερη προσκυνηματική έκδρομη σε ιστορικές μονές.

Πληροφορίες και δηλώσεις συμμετοχής:
τηλ.: 210 5230948, 6936 901606.

Βραδυνό Παγωτού

Κυριακή 11 Ιουνίου και ώρα 7:00 μ.μ.
Αίθουσα Έπαλξεις, Ζήνωνος 3, πλ. Ομονοίας

Θα πραγματοποιηθεί έκδήλωση για τους συνεργάτες και όλους όσοι βοηθούν στο μορφωτικό και κοινωνικό έργο των Έπαλξεων.

Είσοδος ελεύθερη.

Οί δραστηριότητες συνεχίζονται

Στην κεντρική αίθουσα των Έπαλξεων, Ζήνωνος 3, β' όροφος, πλ. Ομονοίας γίνονται:

Κάθε Σάββατο 7:00 μ.μ. – 8:00 μ.μ. επίκαιρη όμιλία και κατόπιν ή πρόβα της χορωδίας.

Κάθε Κυριακή στις 5:00 μ.μ. πρόγραμμα για πρόσωπα με ειδικές ανάγκες.

Καθημερινώς, παρέχονται δωρεάν μαθήματα αρχαίων ελληνικών, ξένων γλωσσών, μουσικής και ηλεκτρονικών υπολογιστών. Επίσης, διοργανώνονται πολιτιστικές και ψυχαγωγικές εκδηλώσεις καθώς και μορφωτικές εκδρομές.

Πλη/ρίες: Ορθόδοξη Εφημερίδα «Έπαλξεις»,
τηλ.: 210 5230948, 6936 901606.

Γιατί έάλω ή Πόλις

«Η Πόλις έάλω» (Η Πόλη άλώθηκε), έκραζαν και θρηνοϋσαν τρομαγμένοι οί Έλληνες άμέσως μετά την άποφράδα εκείνη ήμέρα της 29ης Μαΐου 1453. Η θλιβερή αυτή είδηση βύθισε σε άιώνιο πένθος τούς Ορθόδοξους Έλληνες και γέμισε χαρά τούς αντίχριστους μισέλληνες, ισλαμιστές, Λατίνους και σιωνιστές. Έπειδή όμως ή ήμισέληνος άκόμη κυματίζει στην Αγια-Σοφία και έπειδή οί συνέπειες από την Άλωση και γενικά από την τουρκική και λατινική έπεκτατική τακτική έπιδροϋν καταλυτικά στην σύγχρονη έλληνική πραγματικότητα, έχομε κατά καιρούς έπιχειρήσει να προσεγγίσωμε τούς λόγους, για τούς όποιους έπεσε ή χιλιστραγουδισμένη Πόλη.

Η Κωνσταντινούπολη, ως γνωστόν, χτίστηκε κατά τó 330 μ.Χ. από τόν Μέγα Κωνσταντίνο με την όνομασία Νέα Ρώμη και ώρίστηκε από αυτόν ως ή νέα

πρωτεύουσα της οίκουμένης, δηλαδή του άπέραντου ρωμαϊκού κράτους. Η μεταφορά της πρωτεύουσας από την Δύση στην Ανατολή δέν είχε μόνον τοπικό χαρακτήρα αλλά κυρίως συμβολικό συμβόλιζε, δηλαδή, την έλληνοποίηση και χριστιανοποίηση της άυταρχικής και έπεκτατικής ρωμαϊκής άυτοκρατορίας σε νέα πολιτεία με άνθρωπιστικό χαρακτήρα.

Ός γνωστόν, τó ρωμαϊκό κράτος από την ίδρυσή του έβαλε σκοπό την συνεχή ένδυνάμωσή του και την γενική έπικράτησή του, σκοπό τόν όποιο

έν πολλοίς έπέτυχε και μάλιστα:

Α) Με την πεποίθηση που είχαν οί Λατινορωμαίοι ότι είναι κυρίαρχοι τών άλλων και μάλιστα ότι οί άλλοι ήσαν έχθροί τους και έπρεπε να τούς ύποτάξουν. Έξάλλου, για να διατηροϋν πάντοτε στην μνήμη τους

συνέχεια στή σελ. 2



Πορίσματα

Με την εύκαιρία της έορτής τών Μυροφόρων και τών Έπτά Διακόνων συγκλήθηκε στην Αθήνα τó Σάββατο 29 Απριλίου έ. έ. σύσκεψη με θέμα την Κοινωνικότητα της Καθολικής Ορθόδοξης, μετά τó τέλος της όποιας έξήχθησαν τά ακόλουθα πορίσματα:

α) Η Ορθόδοξη Καθολική Έκκλησία, από της συστάσεώς της, τηρώντας την έντολή του Κυρίου «πορευθέντες μαθητεύσατε πάντα τά έθνη, βαπτίζοντες αυτούς εις τó όνομα του Πατρός και του Υίου και του Αγίου Πνεύματος, διδάσκοντες αυτούς τηρειν πάντα όσα ένετειλάμην ύμιν» (Ματθ., κη', 19-20) και ακολουθώντας την διδασκαλία τών Πατέρων «ό Κύριος όλος όλω ήνώθη, ήνα όλω την σωτηριάν χαρίσεται» (Κυριλλος Αλεξανδρείας), συντελεί με την άγάπη του Πατρός, την χάρη του Υίου και την κοινωνία του Αγίου Πνεύματος στον φωτισμό, στην θεραπεία, στην άναγέννηση και στην χαρίτωση πάντων τών μελών, φροντίζοντας να τηρηται «ή ένότητα του Πνεύματος έν τώ συνδέσμω της ειρήνης» (Εφεσ., δ' 3), για να προάγονται πνευματικάς, μορφωτικάς και κοινωνικάς όλα τά μέλη του σώματος του Σωτήρος Χριστού.

β) Ηδη στην πρώτη έκκλησιαστική κοινότητα διακρίνεται ή ένότητα της ούσίας της Έκκλησίας και ή

πολυμέρεια τών έπιμέρους έργων με τά χαρίσματα, τά λειτουργήματα, τά διακονήματα (λειτουργία τών μυστηρίων, διακονία του λόγου και διακονία τραπεζών) (Πράξεις στ', 1-4).

γ) Η τοπική ένοριακή Έκκλησία, συνεχίζοντας την ίερη αυτή παράδοση, πρέπει να είναι κιβωτός σωτηρίας, κολυμβήθρα θεραπείας, κυψέλη άγαθοεργίας και κήπος όρθοδοξίας, όρθοζωίας και όρθοπραξίας, άσκώντας την κοινωνικότητα κατά τó μέτρο της κοινωνίας με τόν Σωτήρα Χριστό.

δ) Οί σχέσεις τών μελών του ένός έκκλησιαστικού σώματος πρέπει να διέπωνται από φιλάδελφο, άγαπητικό και άλληλοβοθητικό πνεϋμα, συμφώνως προς τά ύπό του άποστόλου Παύλου διαλαμβανόμενα στο Ι' κεφάλαιο («έν σώμα οί πολλοί έσμέν», στ. 17) και σε όλόκληρο τó ΙΒ' κεφάλαιο της Α' Κορινθίους έπιστολής, ώστε όλοι να μετέχουν της κοινωνίας της χάριτος και τών κοινών πνευματικών και υλικών αγαθών, άποροι, όρφανοί, άνάπηροι και λοιποί πάσχοντες.

ε) Στην έκκλησιαστική κιβωτό της άγάπης οί όροι «φιλόπτωχο ταμείο», «φιλανθρωπία», «έλεημοσύνη», «οίκτος» και άλλοι παρόμοιοι δέν άνταποκρίνονται

συνέχεια στή σελ. 2

Άυτοκράτορες του Βυζαντίου Κωνσταντίνος ό Μέγας

Ο Κωνσταντίνος ό Μέγας ήταν γιός του Κωνσταντίνου του Χλωρού και της Έλένης. Γενήθηκε στις 27 Φεβρουαρίου του 274 μ.Χ. στη Ναϊσό της άνω Μοισίας και σπούδασε στην Ρώμη. Δέν γνωρίζομε τίποτα βέβαιο για την θρησκευτική του άνατροφή. Από νεαρή ήδη ήλικία, ό Κωνσταντίνος άγάπησε τόν Χριστιανισμό. Πέρασε την νεανική του ήλικία στα άνάκτορα του Διοκλητιανού και έπειτα του Γαλερίου και είδε τόν φοβερό διωγμό κατά τών Χριστιανών στην Νικομήδεια. Διδάχτηκε δέ και βεβαιώθηκε εκεί από τόν διωγμό ότι στον Χριστιανισμό ύπάρχει κάποια άόρατη δύναμη, ή όποια δέν νικείται ούτε έξολοθρεύεται με φωτιά και μαχαίρι.

Ό Κωνσταντίνος άναγορεύτηκε διάδοχος του πα-

συνέχεια στή σελ. 2

Ψήφισμα για την Κύπρο

Οί συμμετέχοντες στην άγωνιστική συγκέντρωση για την Κύπρο την Τετάρτη 26 Απριλίου 2017 στην Αθήνα, μετά από τις είσηγήσεις, τις έρωτήσεις και τις τοποθετήσεις ψηφίσαμε όμοφώνως τά παρακάτω:

Καταγγέλομε τις συνεχιζόμενες μεθοδεύσεις τών μεγάλων για την άναγνώριση τετελεσμένων γεγονότων στην Κύπρο, την διαιώνιση του διχασμού, την κατάργηση του ένιαίου της Κυπριακής Δημοκρατίας, την ίση μεταχείριση έγκληματιών πολέμου και θυμάτων, την μη έφαρμογή τών διεθνώς κεκτημένων και γενικά για την έπιβολή στην νήσο ένός δυσλειτουργικού και μη βιώσιμου Συντάγματος με δυνατότητες μονομερών έπεμβάσεων και ξένων έξαρτήσεων. Καταγγέλομε, έπίσης, τόν ένδοτισμό τών μεταπολεμικών έλληνικών κυβερνήσεων, ό όποιος ώδήγησε στα σημερινά

συνέχεια στή σελ. 2

Κύπρος, ή άεί Έλλάς

Εισηγήση της κ. Σοφίας Μπεκρη, φιλολόγου
στην Έκδήλωση Μνήμης, Τετάρτη 29 Απριλίου
στις «Έπαλξεις»

Τό στολίδι της Ανατολικής Μεσογείου, «τό χρυσοπράσινο φύλλο, τó ριγμένο στο πέλαγος», ή πολύπαθη Κύπρος, έμφανίζεται στην προϊστορία τόν 10° π.Χ. αι, έν' ώ ό άρχαιότερος ίστορικός πολιτισμός είναι εκείνος της Χοιροκοιτίας, κατά την ύστερη νεολιθική έποχή (7000-6000 π.Χ.). Είναι ή περίοδος που ή Κύπρος δικτυώνεται με τούς λαούς της Ανατολής. Η έπαφή μάλιστα με τούς Κρήτες συμβάλλει στην διαμόρφωση της κυπρομινωϊκής γραφής.

Κατά την ύστερη έποχή του χαλκού και συγκεκριμένα από τόν 14° έως τόν 12° αιώνα έγκαθίστανται ειρηνικά στην Κύπρο οί Έλληνες Αχαιοί ως έμποροι-τεχνί-

συνέχεια στή σελ. 3

Γιατί έάλω ή Πόλις

συνέχεια από τη σελ. 1

ότι αυτοί είναι ξεχωριστοί από όλους τους άλλους λαούς, βρήκαν τον μύθο του Ύμνου και του Ρωμύλου. Για να τονώσουν δέ το άσβεστο μίσος τους προς τους Έλληνορωμαίους και γενικά προς τους Έλληνες, βρήκαν τον μύθο του Αινεία, του αντιπάλου των Έλλήνων.

Β) Με την κάρπωση και χρησιμοποίηση των ικανοτήτων, των επιτευγμάτων και των θησαυρών των άλλων.

Γ) Με την τακτική του «Διαίρει και βασίλευε», και

Δ) Με την παροχή των «καλών» των υπηρεσιών προς επίλυση διαφορών μεταξύ άλλων πόλεων ή με την επίδειξη «φιλανθρωπικού» πνεύματος προς άλλους λαούς που βρισκονταν σε δύσκολες περιστάσεις.

Υπό τις νέες συνθήκες το ρωμαϊκό κράτος ή έπρεπε να ακολουθήσει έλληνοτροπή και χριστιανική πολιτεία ή έπρεπε να κρατήσει τον παλιό αυταρχικό χαρακτήρα και να συνεχίσει να κυβερνά τους λαούς, δηλαδή τους υπηκόους. Έτσι, από την μιá μεριά έχομε την καλή πρόθεση του Μεγάλου Κωνσταντίνου με τις ανθρωπιστικές μεταρρυθμίσεις, τους Πατέρες της Έκκλησίας με την αγαθοεργό δράση και τους λοιπούς έλληνοπρεπείς παράγοντες με πολιτιστική προσφορά και από την άλλη μεριά, τους νοσταλγούς της ρωμαϊκής κυριαρχίας με την «disciplina romana», την λατινογενή, δηλαδή, αυλή, ή όποια συνεχώς αντιστρατεύονταν σε κάθε δημοκρατική και ανθρωπιστική παραχώρηση ή μείωση της αυτοκρατορικής ισχύος. Γι' αυτό επί χίλια χρόνια, παρά την ύπαρξη και μερικών έλληνοπρεπών και χριστιανών αυτοκρατόρων, δεν έφαρμόστηκαν οι έλληνογενείς δημοκρατικές διαδικασίες. Αντιθέτως, στις περισσότερες περιπτώσεις επεκράτησαν αυταρχικοί και άσύνετοι αυτοκράτορες, που έδίδξαν και βασάνισαν τόσους άξιους και φωτεινούς Πατέρες της Έκκλησίας και άλλους παράγοντες του λαού.

Έτσι λοιπόν μαζί με τους νέους έξωτερικούς έχθρους -Άραβες και Τούρκους στην Ανατολή και Φράγκους στην Δύση- υπήρχαν και οι ένδογενείς άνθελληνικές και αντιχριστιανικές παλαιολατινικές δυνάμεις, που δούλευαν ύπογείως για την άποσταθεροποίηση του ανατολικού ρωμαϊκού κράτους. Υπήρχε όμως και ένας άλλος παράγοντας που συνέβαλε, όπως πάντα, στην αποδυνάμωση της συνοχής του κράτους, οι έσωτερικές δηλαδή έριδες και οι ιδεολογικές αντιθέσεις. Όλοι αυτοί οι παράγοντες, λατινικός επεκτατισμός, ισλαμική λαίλαπα, λατινόφωνων έσωτερικός παράγοντας και ιδεολογικές αντιθέσεις συνετέλεσαν στο αδυνάτισμα και στην κατάρτιση του κράτους, με αποτέλεσμα τις δύο αλώσεις, την πρώτη το 1204 από τους Λατίνους και την δεύτερη το 1453 από τους Τούρκους.

Και στις δύο αυτές αλώσεις αλλά και στην προηγούμενη άλωση της Ελλάδος από τους Ρωμαίους, στα μέσα δηλαδή του δεύτερου πρό Χριστού αιώνας, επικρατούσαν πάντοτε οι ίδιες δυσμενείς έσωτερικές και έξωτερικές συνθήκες: έλεγχος της οικονομίας από έθνικές δυνάμεις, πλήρης οικονομική απαθλίωση, έσωτερικές έριδες, διάσπαση της κοινωνικής συνοχής και ύπαρξη έξωτερικών έχθρων με επεκτατικές τάσεις. Όταν λοιπόν επικρατούν παρόμοιες συνθήκες τότε έχομε αναπόφευκτες αλώσεις και καταστροφές. Δεν ήταν συνεπώς δυνατόν να μην πέσει ή Πόλη το 1453, αφού τα πάντα συντελούσαν στην καταστροφή της.

Αντιθέτως, σε πολλές άλλες περιπτώσεις, που οι έξωτερικοί κίνδυνοι ήταν οι ίδιοι και χειρότεροι, επειδή υπήρχε έσωτερική συνοχή και αγωνιστικό φρόνημα, και οι αλώσεις άποφεύχθηκαν και ή πρόοδος επιτεύχθηκε, όπως στην αρχαιότητα με τους περσικούς πολέμους και το 626 μ.Χ. με την πολλαπλή πολιορκία της Κωνσταντινουπόλεως και το 717 μ.Χ. με την πολυάριθμη πολιορκία της από τους Άραβες και αργότερα στην πολιορκία της Πόλεως από τους Ρώσους.

Άρα, μελετώντας το «γιατί έάλω ή Πόλις», χρήσιμο είναι να εξετάσουμε μήπως οι ίδιες συνθήκες επικρατούν και στις μέρες μας. Και εάν δεν υπάρχει τίποτα το ανησυχητικό, τότε να συνεχίσουμε άμέριμνοι την ραστώνη μας. Εάν όμως διαπιστώσουμε ότι οι ίδιες και χειρότερες συνθήκες υπάρχουν και σήμερα, τότε πρέπει όλοι μαζί να αγωνιστούμε για την άνατροπή και απομάκρυνση των δυσμενών συνθηκών, ώστε να μαζί των να αποτραπη και κάθε καταστρεπτικό αποτέλεσμα.

Εάν έφησυχάσουμε την ώρα που όλα γύρω μας και μέσα μας ύφαινουν τον ίσθο της καταστροφής μας, τότε το άνεπιθύμητο θα έρθη όπως όποτε και μάλιστα και με την δική μας ευθύνη. Ίσως τότε και μετά από πολλά χρόνια, όσοι ακόμα θα έπιζούν, θα μελετούν και θα εξετάζουν και αυτοί «γιατί έάλω ή Έλλάς».

Β. Τσούπρας

Πορίσματα

συνέχεια από τη σελ. 1

πρός την κοινή και καινή της αγάπης πολιτεία, γι' αυτό πρέπει να αντικατασταθούν με ευαγγελικούς όρους, όπως «φιλαλληλία», «άλληλεγγύη», «φιλαδελφία», «αντίληψις», «μέριμνα», «πρόνοια», «διακονία» κ.λπ. Έννοείται ότι και ο λατινίζων και περσιζών όρος «δεδόττης», άναφερόμενος σε εκκλησιαστικούς λειτουργούς, πρέπει το ταχύτερο να έξοβελιστη από την εκκλησιαστική ζωή και δράση ως ξένος και άλλότριος προς το εκκλησιαστικό ποίμνιο, «*υπερ ου Χριστός απέθανε*».

στ) **Είναι ανάγκη να άναδιοργανωθή ή όλη διοικητική διάρθρωση των εκκλησιαστικών πραγμάτων με την έπαναφορά του μητροπολιτικού και έπισκοπικού θεσμού, με την μετονομασία της τοπικής έκκλησιαστικής ένορίας, ώστε να δηλώνεται και δια της όνομασίας το πολύπλευρο πνευματικό, μορφωτικό και κοινωνικό έργο της Έκκλησίας και να μην περιορίζεται μόνον στα του ναού, της λατρείας και της στενής ήθικης. Επίσης, σπουδαίως θα βοηθούσε και ή έπανασύσταση του θεσμού των κοινωνικών διακόνων και διακονισσών προς συντονισμό και άναβάθμιση του ένοριακού κοινωνικού έργου.**

ζ) **Καλούνται οι όρθόδοξοι κληρικοί, οι μοναχοί, οι θεολόγοι και γενικώς οι πνευματικοί άνθρωποι μαζί με την δογματική και ήθικη να έξαγγέλλουν και την κοινωνική διδασκαλία της Καθολικής Όρθοδοξίας, αφού «ή πίστις χωρίς των έργων νεκρά έστιν» και ταυτοχρόνως να μεριμνούν, ώστε να καταστη σε όλους κοινή συνείδηση ότι είναι άπαραίτητη για το καλό όλων μας ή προώθηση πιστών, τιμίων, δικαίων και ίκανών προσώπων στις κοινωνικοπολιτικές υπηρεσίες του τόπου.**

η) **Προτείνεται ή καθιέρωση έπισήμως της Κυριακής των Μυροφόρων και των Έπτά Διακόνων ως ήμέρας άφιερωμένης στην Κοινωνικότητα της Καθολικής Όρθοδοξίας, όπως συμβαίνει κατά την Κυριακή της Όρθοδοξίας, ή όποια είναι άφιερωμένη στους αγώνες των Πατέρων και στην Ίεραποστολή, για την βαθύτερη συνειδητοποίηση της ανάγκης έναρμονίσεως του προσωπικού και δημοσίου βίου με την κοινωνική και αγαπτική ζωή και πολιτεία τις Καθολικής Όρθοδοξίας προς δόξα Θεού και σωτηρία όλων.**

συνέχεια από τη σελ. 1

τέρα του από τις ρωμαϊκές λεγεώνες το 306 μ.Χ., ενώ ήταν ακόμη έθνικός. Το 312 μ.Χ. εκδήλωσε δημόσια την ευνοιά του προς τον Χριστιανισμό, χάρη σε κάποιο υπερφυσικό γεγονός, που άφηγείται ο πατέρας της εκκλησιαστικής ιστορίας Ευσέβιος ο Παμφίλου. Σύμφωνα λοιπόν με τον Ευσέβιο, ο Κωνσταντίνος, αφού είχε αρχίσει πόλεμο κατά του τυράννου Μαξεντίου, επειδή αυτός μεταχειριζόταν με μεγάλη φροντίδα τον καιρό των πολεμικών προετοιμασιών τα έθνικά ιερά και πίστευε στις υπερφυσικές τους δυνάμεις, κατάλαβε ότι δεν έπρεπε να στηρίξει την πίστη του μόνο στην ανθρώπινη δύναμη. Και την στιγμή που ο Κωνσταντίνος τα συλλογιζόταν αυτά και τα χείλη του στην προσευχή του επικαλούνταν τον Θεό, παρουσιάστηκε ξαφνικά μπροστά του ένα πολύ παράξενo θεϊκό σημάδι. Γύρω στις μεσημεριανές ώρες κι ενώ ή μέρα έγερνε ήδη, είδε με τα ίδια του τα μάτια στον ουρανό, πάνω από τον ήλιο, ένα τροπαιο του Σταυρού που αποτελούνταν από φώς και μιá γραμμή πάνω του, που έλεγε: «έν τούτω νικά». Μπροστά σ' αυτό το θέμα τον κατέλαβε δέος, αυτόν και τους στρατιώτες που τον ακολουθούσαν στην έκστρατεία κατά της Ιταλίας.

Απορούσε μέσα του ποιá σημασία να είχε άραγε αυτό το φαινόμενο. Όταν ήρθε ή νύχτα και έπεσε να κοιμηθη, είδε στον ύπνο του τον «Χριστόν του Θεού», μαζί με το σημάδι που είχε φανή στον ουρανό, που τον παρότρυνε να κατασκευάσει ένα όμοιομα εκείνου του σταυρού και να το μεταχειριστη σαν άνίκητο τροπαιο και προστατευτικό όπλο κατά της δύναμης των έχθρων. Αμέσως ο Κωνσταντίνος υπάκουσε και κατασκεύασε την λαμπρή σημαία του σταυρού, που ώνομαζόταν στα λατικά labarum (λάβαρο= βασιλικό σήμα), πάνω στην όποια έβαλε μαζί με τον σταυρό και το μονόγραμμα του όνόματος του Χριστού «Χ».

Έπειτα, αφού κάλεσε χριστιανούς ιερείς, ώρωτούσε ποιός είναι ο Θεός που παρουσιάστηκε σ' αυτόν και τι

Ψήφισμα για την Κύπρο

συνέχεια από τη σελ. 1

αδιέξοδα, ως και τις πιέσεις που αυτές άσκησαν στις κυπριακές κυβερνήσεις και τις ώθησαν να συρθούν σε όλέθριες για την Κύπρο διαπραγματεύσεις.

Καλούμε την κυβέρνηση της Ελλάδος να άναλογιστη την έθνική της ευθύνη και να ζητήσει, μαζί με την Κυπριακή κυβέρνηση, να **επανατοποθετήσουν το πρόβλημα της Κύπρου ως πρόβλημα εισβολής, κατοχής και έποικισμού**, σύμφωνα με τα παλαιότερα ψηφίσματα του Συμβουλίου Ασφαλείας του Ο. Η. Ε., και να ζητήσουν, πρό πάσης άλλης διαπραγματεύσεως, την άποχώρηση των στρατευμάτων κατοχής και των πολυάριθμων έποίκων, την έπιστροφή των προσφύγων στις έστίες τους και την έρευνα για τους άγνοομένους.

Καλούμε, επίσης, την έλληνική διανόηση να **σταματήσει να θεωρη το Κυπριακό ως ξένη ύπόθεση** και όχι ως άπαρχή για μελλοντικές διεκδικήσεις της γείτονός μας, ώστε μαζί με τις Έκκλησίες Ελλάδος και Κύπρου και κάθε άλλον ενδιαφερόμενο φορέα να **αναλάβουν έκστρατεία ενημερώσεως της έλληνικής και διεθνούς κοινής γνώμης** για τις άδικίες και τα έγκλήματα που συντελούνται στην Μεγαλόνησο, όχι μόνο σε βάρος των Έλληνοκυπρίων αλλά και αυτών των ιδίων των τουρκοφάνων Κυπρίων.

Επιβάλλεται άσφαλώς μετά από την άποχώρηση των στρατευμάτων και των έποίκων **οί κάτοικοι της Κύπρου άνεμπόδιστοι από ξένες παρεμβάσεις να αναζητήσουν βιώσιμη λύση** για την κοινή των πατρίδα επί τη βάσει του ένιαίου της κρατικής κυπριακής οντότητας και έξασφαλιζόμενων των διεθνώς κατοχυρωμένων δικαιωμάτων όλων των επιμέρους κατοίκων της νήσου.

Τέλος, **έκφράζομε πλήρη συμπαράσταση προς τον άδελφό κυπριακό λαό, τον από παντού άδικημένο και έγκαταλελειμμένο και άναμένομε να δώσει την δικιά του σαφή άπάντηση** κατά των εις βάρος του τεκταινομένων και να άποδείξει για μιá φορά ακόμη ότι ή έλληνική του ψυχή είναι άδούλωτη, έλεύθερη, ειρηνική και δημιουργική.

Έξ όνόματος των συμμετεχόντων
Κουρης Ευάγγελος, Μηλιαράκης Μανώλης,
Τσούπρας Βασίλης

Κωνσταντίνος ο Μέγας

σημαίνει το σημάδι που έμφανίστηκε. Και εκείνοι έλαβαν άφορμή από αυτό, για να του δώσουν πληροφορίες γύρω από τον χριστιανισμό. Και αφού πείστηκε ο Κωνσταντίνος ότι με την δύναμη του Θεού των χριστιανών και του σημείου του Σταυρού θα νικήσει, ώρμησε με ακράδαντη πίστη εναντίον του Μαξεντίου και, πράγματι, τον κατατρόπωσε.

Μετά δέ την νίκη, έστησε άμέσως στην άγορά της Ρώμης τον άνδριάντα του, που τον απεικόνιζε να κρατά στο δεξι χέρι το σωτήριο σύμβολο του Σταυρού και να φέρη την ακόλουθη έπιγραφή: «Με αυτό το σωτήριο σύμβολο, με τον άληθινό έλεγχο της άνδρείας, έλευθέρωσα την πόλη σας που διασώθηκε από τον ζυγό του τυράννου». Και έπειτα σε όλη τη ζωή του, πολλές φορές με αυτό το σημείο σφραγιζόταν στο πρόσωπο. (Ευσέβ. στον βίο Κωνσταντίνου, Γ' β').

Μετά από τα θεϊκά και εξαίσια αυτά γεγονότα, ο Κωνσταντίνος έπιθυμούσε να ένωση όλους τους υπηκόους του σε μιá και την αυτήν λατρεία του Θεού. Αλλά επειδή στη Ρώμη ή άριστοκρατική μερίδα του λαού και ή πλειοψηφία του όχλου

ήταν αναπόσπαστα δεμένοι με την ειδωλατρία, και επειδή κάποιος κίνδυνος, ίσως μιá φανατική στάση, μπορούσε να ανατρέψει τον αυτοκρατορικό θρόνο, ο Κωνσταντίνος, ενεργώντας φρόνιμα και συνετά, μετέθεσε την έδρα του από την Ρώμη στα πιό ανατολικά μέρη, και επέλεξε την περιοχή μπροστά από την Τρωάδα, κοντά στον Έλλησποντο, πάνω από τον τάφο του Αϊάντα, όπου λέγεται ότι οι Αχαιοί που είχαν έκστρατεύσει παλιότερα στην Τροία είχαν έγκαταστήσει τον ναύσταθμο και τις σκηνές τους. Και αφού διέγραψε το μέγεθος και το είδος της νέας πόλης, ύψωσε τα τείχη της άνάλογα. Επειδή μετάνοισε όμως έπειτα, διάλεξε έναν άλλο, πιό κατάλληλο τόπο στην Θράκη, όπου βρισκόταν παλιότερα το Βυζάντιο, στο στενό του Έλλησπόντου, μεταξύ των δύο ήπειρών, της Ευρώπης και της Ασίας.

(συνεχίζεται)



Κύπρος, ή αεί Έλλάς

συνέχεια από τη σελ. 1

τες, όποτε διαμορφώνονται επιδράσεις σε θρησκευτικό (ταφικά έθιμα) και γλωσσικό επίπεδο (συλλαβική κυπριακή γραφή ή κυπρομικηναϊκή). Τόσο πολύ μάλλον έχει συνδεθεί ή ιστορία της Κύπρου με τον χαλκό, λόγω των εξαγωγών του νησιού, ώστε να ώνομασθη *aes Cyprium*, δηλ. το μέταλλο της Κύπρου.

Το όνομα Κύπρος απαντάται τόσο στην *Ιλιάδα* (Λ 21 και στην *όαψ. Ε*) όσο και στην *Οδύσεια* (δ, θ, ρ). Σήμερα πλέον οι ειδικοί αναγνωρίζουν ότι ολόκληρη ή λεκάνη της Μεσογείου και οι γύρω χώρες ήταν έστια έλληνοικόν ή συγγενών φύλων-Προέλληνες ή Πρωτοέλληνες κατά κάποιους, με κοινούς προγόνους, κοινές γιορτές, κοινά έθιμα. Στην Κύπρο λοιπόν ζούν αυτόχθονες Κύπριοι, Κάρες από την Μικρά Ασία, Έλληνες ή συγγενή φύλα από τα παράλια της Μεσογείου, την Κρήτη, τις Κυκλάδες και κατόπιν από την ήπειρωτική Ελλάδα, οι Αχαιοί, με τους οποίους τó νησί έξελληνίζεται



πλήρως, και άργότερα οι Δωριείς. Όλοι αυτοί συγχωνεύτηκαν στον ένιαίο αλλά και πολύμορφο κυπριακό Έλληνισμό. Εξ άλλου, ή Κυπριακή συγκαταλέγεται στα νότια ιδιώματα της έλληνικής γλώσσας, μαζί με την κρητική διάλεκτο και τα ιδιώματα των Κυκλάδων και της Δωδεκανήσου.

Η σύνθεση όμως αυτή προχωρεί και βαθύτερα, στην ψυχή και στο πνεύμα. Εκεί συναντήθηκαν τα διδάγματα των στωϊκών φιλοσόφων (βλ. στωϊκή σχολή του Ζήνωνος του Κιτιέως και του ακολούθου του Κλεάνθη) με την όρθόδοξη θεολογική διδασκαλία του Αποστόλου Παύλου και του μαθητή του Βαρνάβα. Εκεί συνετέθησαν όλα τα λογοτεχνικά είδη, τα Κύπρια έπη (7^{ος} αι.), που άφηγούνται την προϊστορία του τρωϊκού πολέμου, άκριτικά δημοτικά τραγούδια, χρονογραφήματα, λυρικά έρωτικά ποιήματα.

Από τον 9^ο αι. και έξης τó νησί λόγω της γεωγραφικής του θέσεως περνά στην σφαίρα έπιρροής διαφόρων λαών, άρχικά των Φοινίκων, που έγκαθίστανται στο Κίτιο, στην νότια Κύπρο. Στην συνέχεια, γνωρίζει την κατάκτηση των Ασσυρίων (7^{ος} αι.), των Αιγυπτίων και των Περσών (6^{ος} αι.). Μετά τους Μηδικούς πολέμους οι Αθηναίοι, με τον Κίμωνα, που «καί νεκρός ένικά» άγωνίζονται άνεπιτυχώς κατά της περσικής κυριαρχίας στο νησί. Σημαντική μορφή του 5^{ου} αι. ó βασιλιάς της Κύπρου Εύαγόρας, ó οποίος, συμμαχώντας με τους Αθηναίους, έπιχειρεί να ένωση τις κυπριακές πόλεις σ' έναν κοινό πόλεμο κατά των Περσών-άντυχς. Άργότερα, όταν ó Μέγας Άλέξανδρος συγκρούεται με την Περσική αυτοκρατορία τα πληρώματα του περσικού στόλου άποτελούν και Κύπριοι.

Την έλληνιστική περίοδο τó νησί περνά στην σφαίρα έπιρροής των Πτολεμαίων -τότε συστήνεται και τó κοινό των Κυπρίων- και άργότερα των Ρωμαίων (όριστικά από τó 30 μ.Χ.). Επί Διοκλητιανού ύπάγεται στην διοίκηση του άνατολικού ρωμαϊκού κράτους. Σταθμός την περίοδο αυτήν ή διάδοση του Χριστιανισμού από τους άποστόλους Παύλο και Βαρνάβα, τόν και ίδρυτή της έκκλησίας της Κύπρου.

Στους βυζαντινούς χρόνους και συγκεκριμένα τον 4^ο αι. ή τοπική έκκλησία άντιπροσωπεύεται τόσο σε τοπικές συνόδους (σύνδος της Σαρδικής) όσο και στην Α' Οικουμενική Σύνοδο, όπου συμμετείχε ó Αγ. Σπυρίδων, έπίσκοπος Τριμυθούντος. Τó 431 ή Έκκλησία της Κύπρου καθίσταται άυτοκέφαλη. Επειδή όμως βρισκόταν μακριά από τó κέντρο διοίκησης της Κων/πόλεως και στο έλεος των κατακτητών, από τα τέλη του 5^{ου} μ.Χ. αι. ó έκάστοτε άρχιεπίσκοπος Κύπρου άποκτά τó πολιτικό προνόμιο να ύπογράφη με κόκκινο μελάνι ως εκπρόσωπος του άυτοκράτορος.

Από τον 7^ο αι. τó νησί άντιμετωπίζει τις άραβικές έπιδρομές, από τις οποίες άπαλλάσσεται τó 965 επί Ν. Φωκά. Άργότερα, κατακτάται από τους Φράγκους και συγκεκριμένα από τόν βασιλιά της Άγγλιας Ριχάρδο Λεοντόκαρδο (1191), που την μεταβιβάζει στους Ναΐτες και εκείνοι με την σειρά τους στους Λουζινιάν. Έτσι, έδραιώνεται ή Φραγκοκρατία στο νησί, ή νήσος όργανώνεται φεουδαρχικά και ή Λατινική Έκκλησία έπιδιώκει την πλήρη έκκλησιαστική άφομοίωση του όρθόδοξου πληθυσμού.

(ή συνέχεια στο έπόμενο φύλλο)

Διερευνητική συνάντηση

Πραγματοποιήθηκε στην Αθήνα, τόν Απρίλιο, διερευνητική συνάντηση γνωριμίας τριών πολιτικών φορέων, ύστερα από πρόταση της πρωτοβουλίας «2021».

Στην συνάντηση συμμετείχαν οι: «ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΕΝΩΣΗ», «ΕΝΩΣΗ ΑΔΕΣΜΕΥΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ» και «ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΠΑΤΡΙΔΑ».

Από όλες τις συμμετέχουσες δυνάμεις εκφράστηκε άφ' ένός ή έντονη άνησυχία για τους παντοειδείς ζοφερούς κινδύνους που άπειλούν την πατρίδα και την κοινωνία μας σήμερα και άφ' έτέρου ή πίστη στην συσπείρωση των δημοκρατικών πατριωτικών δυνάμεων της Έλλάδος ως ζωτική άνάγκη για την άντιμετώπιση των κινδύνων αυτών.

Εύχή και έπιδίωξη όλων είναι ή συμβολή στην άπελευθέρωση και αναγέννηση της πατρίδος και της κοινωνίας μας και του έλληνισμού γενικότερα, στην Ελλάδα, στην Κύπρο, στην Όμογένεια.

Οί συμμετέχοντες φορείς

Συντάγματα της Επανάστασης του 1821 και Διαφωτισμός

Γεωργίου Β. Τσούπρα, Δρ Θεολογίας

Τα τρία συνταγματικά κείμενα, τα οποία ψηφίστηκαν από τις Εθνοσυνελεύσεις των Επανάστατημένων Ελλήνων στην Επίδαυρο τó 1822, στο Άστρους τó 1823 και στην Τροιζήνα τó 1827, φέρουν σαφώς τη σφραγίδα της δημοκρατικής και φιλελεύθερης παράδοσης των μεγάλων επαναστάσεων του 18^{ου} αιώνα και του κινήματος του Διαφωτισμού, Ευρωπαϊκού και Νεοελληνικού, που τις προετοίμασε. Φέρουν επίσης τα ίχνη της διδασκαλίας του Ρήγα Φεραίου, τού προδρόμου αυτού της Εθνεγερσίας, ο οποίος είχε οραματιστεί μια δημοκρατική «Ελληνική Αυτοκρατορία», πολίτες της οποίας θα ήταν όλοι οι κάτοικοι της Βαλκανικής, χωρίς διάκριση γλωσσικής διαλέκτου, καταγωγής ή θρησκείας. Ο ίδιος είχε μεταγράψει τó γαλλικό Σύνταγμα τού 1793, και τó είχε προσαρμόσει έτσι που να ταιριάζει στο όραμά του.

Τó ίδιο έπραξαν και οι επαναστάτες τού 1821. Δεν αντέγραψαν άκριτα τα γαλλικά συντάγματα, ούτε στην περίπτωση τού συνταγματικού κειμένου της Τροιζήνας μετέφεραν άυτολεξί τις προβλέψεις τού Αμερικανικού Συντάγματος σχετικά με την προεδρική εκτελεστική εξουσία. Αντίθετα, πήραν όσα στοιχεία ταιριάζαν με την παράδοσή τους και τα προσάρμοσαν κατάλληλα στην ελληνική πραγματικότητα. Με αυτόν τόν τρόπο ή διαφοροποίηση απέδειξε τη δυναμική άφομοίωση των διδαγμάτων τού Διαφωτισμού με τρόπο, όμως, δημιουργικό και παραγωγικό και όχι μιμητικό και στείρο.

Ήδη από την πρώτη φράση τού Συντάγματος της Επίδαυρου, «*Εν όνόματι της Άγίας και άδιαίρετου Τριάδος*», διαφαίνεται ή διαφορά. Στα γαλλικά συντάγματα, προϊόντα μιας επαναστατικής δράσης που στρεφόταν εναντίον της άπολυταρχίας των Βασιλέων σε συνδυασμό με τόν εναγκαλισμό τού κράτους με τόν Ρωμαιοκαθολικό κλήρο, μια τέτοια αναφορά σε θρησκευτικό σύμβολο ή στοιχείο της πίστης των κατοίκων ήταν άδιανόγητη. Επίσης, ó Διαφωτισμός είχε στραφεί έντονα εναντίον της επιβολής μιας θρησκευτικής πίστης, με κάποιους εκπροσώπους τού να έχουν φτάσει σε σημείο να επιτίθενται άνοικτα εναντίον της χριστιανικής θρησκείας συνολικά ή άλλοι προωθούσαν την αθεΐα ή τόν δεισμό, ως άπάντηση στη Ρωμαιοκαθολική Θεολογία.

Τó ίδιο συμβαίνει και με τó 1^ο Άρθρο, όπου καθορίζονται τα της Θρησκείας, με τόν ορισμό της «*Άνατολικής Όρθόδοξης τού Χριστού Έκκλησίας*» ως επικρατούσας θρησκείας στην ελληνική επικράτεια. Ήταν άδύνατο στη γαλλική περίπτωση να τεθεί κάποια θρησκεία ως επικρατούσα, αφού ή επανάσταση εκεί έγινε για αυτόν ακριβώς τόν λόγο, για να άπελευθερωθούν οι αστοί από την πνευματική και κοινωνική ύποδούλωση των καταλοίπων της Φεουδαρχίας, στην οποία είχε σημαντικότερη θέση ή Δεύτερη τάξη, δηλαδή ó Ρωμαιοκαθολικός κλήρος! Ούτε στην Αμερικανική Επανάσταση θα μπορούσε να παραχθεί μια τέτοια πρόβλεψη, λόγω τού πλουραλιστικού ιδεολογικού και θρησκευτικού υπόβαθρου των αποίκων των 13 Πολιτειών.

Στην ελληνική περίπτωση ή αντιπαλότητα δεν στρεφόταν εναντίον κάποιων χριστιανών ηγεμόνων, οι οποίοι χρησιμοποιούσαν τη θρησκεία ως όργανο επιβολής τους, αλλά εναντίον αλλογενών και αλλόθρησκων κατακτητών, οι οποίοι χρησιμοποιούσαν τη διαφορά της θρησκείας ως εργαλείο για να ύποτάξουν τους ύπόδουλους. Έτσι είχαν χωρίσει τούς υπηκόους σε «μιλλέτια» (=έθνη) βάσει της πίστης τους. Τó κυρίαρχο μιλλέτ, τó οποίο απολάμβανε πλήρη πολιτικά δικαιώματα, ήταν τó Οθωμανικό, δηλαδή όσοι πίστευαν στον Μουσουλμανισμό και όλα τα υπόλοιπα («Ρωμαιο», Εβραϊκό, Αρμενικό κλπ.) καταχωρίζονταν στην κατηγορία των «ζιμμήδων» (δηλαδή άπίστων) και στερούνταν από βασικά ανθρώπινα δικαιώματα.

Η Επανάσταση τού 1821 στρεφόταν εναντίον αυτής της διαίρεσης και φυσική συνέπεια αυτής ήταν ή ύποστήριξη της χριστιανικής πίστης των Ελλήνων, ως ενοποιητικού στοιχείου τού έθνους. Για αυτό στο δεύτερο άρθρο τού Συντάγματος της Επίδαυρου ονομάζονται Έλληνες «*όσοι αυτόχθονες κάτοικοι της έπικρατείας της Έλλάδος πιστεύουν εις Χριστόν*»¹. Ταυτόχρονα, όμως, και στα τρία συντάγματα γίνεται λόγος για θρησκευτική «*ανοχή*» (Επίδαυρο και Άστρους) και «*ελευθερία*» (Τροιζήνας)

κάθε άλλης θρησκείας και στα δύο πρώτα προβλέπεται ότι «*αί τελεταί και ιεροπραγίαί έκάστης έξ αυτών έκτελούνται άνεμποδίστως*». Σε αυτό της Τροιζήνας τó λεκτικό έχει αλλάξει, με τόν ορισμό «*καθείς εις την Ελλάδα έπαγγέλεται τήν θρησκείαν τού έλευθέρωσ και διά τήν λατρείαν αυτής έχει ίσην ύπεράσπισιν*».

Μια άκόμη διαφορά είναι ότι στα ελληνικά συντάγματα δεν γίνεται διάκριση των πολιτών, αλλά όλοι οι κάτοικοι απολαμβάνουν τα ίδια δικαιώματα. Αντίθετα στο αρχικό Σύνταγμα των Ηνωμένων Πολιτειών αποκλείονταν από τα πολιτικά δικαιώματα ρητά οι Ινδιάνοι (με την δικαιολογία ότι δεν πληρούν φόρους) ενώ τίθενται περιορισμοί στους πολίτες με την πρόβλεψη να κατέχουν κτήματα και να μην είναι δούλοι όσοι μετέρχονται την ιδιότητα τού πολίτη². Χρειάστηκε να περάσει ένας αιώνας μέχρι ó πρόεδρος Άβραάμ Λίνκολν τó 1866 να περάσει την 14^η Τροπολογία και να αποδοθεί ή ιδιότητα τού πολίτη σε όλους τους κατοίκους³. Και πάλι αποκλείονταν οι Ινδιάνοι ενώ οι αλλαγές αυτές έμειναν μόνο στα χαρτιά για ένα άκόμη αιώνα, μέχρι τη δεκαετία τού 1960, όταν υπό τó βάρος τού πολέμου στο Βιετνάμ και των αγώνων των εγχρόμων Αμερικανών άρχισε να ισχύει τó δικαίωμα τού εκλέγειν σε Αφροαμερικανούς και Ινδιάνους.

Στα ελληνικά συντάγματα γίνεται σαφής αναφορά στην απαγόρευση της δουλείας αλλά και στην άπελευθέρωση όσων δούλων έφταναν στην Ελλάδα. Επίσης προβλεπόταν άσυλία σε κάθε άνθρωπο που κατέφυγε στην Ελλάδα δωκόμενος από δυνάστη⁴. Αντίθετα στη Δυτική Ευρώπη, την κοιτίδα τού Διαφωτισμού, ή δουλεία μέχρι τα μέσα τού 19^{ου} αιώνα (για κάποιες χώρες μέχρι τις αρχές τού 20^{ου}) αποτελούσε άποδεκτό φαινόμενο. Παρόλο που είχε τυπικά καταργηθεί στη Γαλλία από τó 1789, στις γαλλικές αποικίες εφαρμόζονταν κανονικότατα ενώ μετά την επανόρθωση των Βουρβόνων τó 1815 επανήλθε ó θεσμός της δουλείας μέχρι τó 1848. Μόλις τó 1833 ή Μεγάλη Βρετανία (που είχε καταργήσει επίσημα τó δουλεμπόριο από τó 1803) απαγορεύει τη δουλοκτησία στις αποικίες της. Στις Ηνωμένες Πολιτείες καταργήθηκε ή δουλεία τó 1868, με τó τέλος τού Εμφυλίου Πολέμου που προκλήθηκε έξ αιτίας της αντίθεσης των Νότιων Πολιτειών στην κατάργηση αυτή. Την ίδια εποχή, τó 1861, καταργήθηκε ó θεσμός της δουλείας στη Ρωσία και 43 εκατομμύρια δουλοπάροικοι άπελευθερώθηκαν.

Θα μπορούσαν να υπάρχουν και άλλες διαφορές, αν ακολουθούσαν οι επαγγελματίες τού Ρήγα, που οραματιζόταν μια δημοκρατική πολιτεία, με ίσονομία για όλους τους κατοίκους, με δικαιώματα μόρφωσης και συμμετοχής στα κοινά και για τις γυναίκες, με ίση μεταχείριση όλων των θρησκευτικών και εθνοτικών ομάδων που θα βρίσκονταν στα όρια τού νέου κράτους. Για να κερδηθούν αυτά έστω και σε τυπικό επίπεδο, χρειάστηκε να περάσουν άλλα εκατόν ογδόντα χρόνια, με αγώνες εναντίον της έξωθεν επιβολής βασιλικών και μη δημοκρατικών θεσμών στο ελληνικό κράτος, τó οποίο προήλθε από την Επανάσταση. Υπάρχουν, βεβαίως, πολλά άκόμη να γίνουν, όπως ή άπάλειψη κάθε περιορισμού στην συμμετοχή των πολιτών στην πολιτική διακυβέρνηση, ή πλήρης εξίσωση της θέσης των γυναικών στην κοινωνικοπολιτική πραγματικότητα της χώρας, ή προστασία των κοινωνικών δικαιωμάτων και ή απαλλαγή από τόν έξωτερικό έλεγχο της δημόσιας ζωής τού κράτους μας.

Περίληψη από εκπομπή στον Ραδιοφωνικό Σταθμό της Έκκλησίας της Έλλάδος.

¹ Στο Σύνταγμα τού Άστρους τó αντίστοιχο άρθρο συμπληρώνεται με την πρόβλεψη της πολιτογράφησης ως Έλληνες για όσους «*Έξωθεν έλθόντες και τήν ελληνικήν Φωνήν πάτριον έχοντες και εις Χριστόν πιστεύοντες*». Στο Σύνταγμα της Τροιζήνας τó αντίστοιχο άρθρο είναι τó 6^ο και περιέχει πολύ πιο αναλυτικά τα χαρακτηριστικά όσων είναι Έλληνες πολίτες, με κύριο πάντα την πίστη στον Χριστό.

² Βλ. <http://lonang.com/library/organic/1787-uscl>. Ανακτήθηκε στις 30/4/2017.

³ Βλ. <https://www.archives.gov/founding-docs/amendments-11-27#14>. Ανακτήθηκε στις 30/4/2017.

⁴ Βλ. άρθ. 6^ο Άστρους και 21 Τροιζήνας.



Πηγαίνοντας για τον Άη-Νικόλα

Ήταν Ιούλιος του 1946. Ένα παιδί έως ένδεκα ετών, μαζί με τον ελαφρά φορτωμένο γαϊδαρό του, πήγαινε από τον κάμπο προς το προσκύνημα του Αγίου Νικολάου, που βρίσκεται πάνω από το χωριό Σπάτα Αχαΐας. Αφού πέρασε τον κοινοτικό δρόμο που έρχεται από το χωριό Λάπα προς τις Βελιτισίες, αντιλήφθηκε ότι πίσω του έρχόταν πάνω σε ένα κοντό άλλογο ένας καλοπεριποιημένος και καλοσυνάτος άνθρωπος και χάριξε που θα είχε και παρέα.

Μετά τις πρώτες συστάσεις και τις πρώτες πληροφορίες διαπιστώθηκε ότι και οι δύο, ο κυρ-Ανδρέας -έτσι έλεγαν τον ξένο- και ο μικρός Βασιλίας πήγαιναν στο ίδιο μέρος. Τότε ρώτησε ο κυρ-Ανδρέας τον μικρό: «Έχεις πάει άλλη φορά στον Άη-Νικόλα;» «Έχω πάει πολλές φορές. Την πρώτη φορά ήταν την άνοιξη του '41, μόλις είχαν μπει οι Γερμανοί και οι Ιταλοί στην χώρα μας και είχε αρχίσει η Κατοχή.» Θυμάμαι μάλιστα ότι τότε τρεις ώρες που διήρκεσε η λειτουργία επικρατούσε πλήρης ήσυχία. Όταν όμως τελείωσε και έβγαλαν την εικόνα και την πήγαν σε ένα ξέφωτο που έτρεχαν οι βρούσες, για να γίνη ή δέηση, και άρχισαν να χτυπούν οι καμπάνες, τότε όλοι μαζί, λές και ζωντάνεψαν μονομιάς, άρχισαν τον θόρυβο.

Ανάμεσα στους παππάδες ήταν ο Μητροπολίτης, ο γνωστός καλλιφώνος Μητροπολίτης Ηλείας Αντώνιος, ο οποίος άρχισε να μιλάει και οι πάντες και τα πάντα σιώπησαν. Στην αρχή μίλησε για την μεγάλη πίστη και αρετή του Αγίου, μετά για την αγάπη που είχε για τους συνανθρώπους του, ιδιαίτερα για τους κατατρεγμένους, τους αδικημένους, τους ναυτικούς, τους παρασυρμένους και ύστερα είπε: «Ακριβώς και τώρα ο Άγιος Νικόλαος θα μάς βοηθήσει να αντέξουμε την νέα σκλαβιά και γρήγορα να την αποτινάξουμε. Γι' αυτό, εύλογημένοι χριστιανοί, πρέπει να μείνουμε όλοι ενωμένοι μέσα στην ορθόδοξη πίστη και κοντά στα παραδείγματα των προγόνων μας και μακριά από τους αντίχριστους και απάνθρωπους τυράννους. Μην τους πλησιάζετε, μην τους

βοηθάτε, δυσκολέψτε όσο μπορείτε τα σχέδιά τους. Μην αφήνετε τα παιδιά σας να παίρνουν δώρα από τα χέρια τους, γιατί μαζί με τα δώρα βάζουν και έκρηκτικά. Μην αφήνετε τα κορίτσια και τις γυναίκες σας να κυκλοφορούν σε μέρος που θα υπάρχουν Γερμανοί ή Ιταλοί. Θα τις αρπάξουν, θα τις ατιμάσουν ή θα τις ξεγελάσουν και θα τις παρασύρουν στο κακό. Κάντε ό, τι μπορήτε, για να μην μάς καταστρέψουν».

Είπε και συνέχισε να λέει κι άλλα τέτοια και ή φωνή του ακουγόταν σαν βροντή, σαν κεραυνός και σαν χείμαρρος όρμητικός. Όπως μάλιστα οι ήλιαχτιδες έπεφταν πάνω στην μίτρα, στα έπιμανικά του και στα χρυσοκέντητα άμφιά του, τα έκαναν και αυτά να λάμπουν σαν τον ήλιο και κανείς δεν μπορούσε να διακρίνει εάν ο ίδιος ο ήλιος κάθισε πάνω στον Μητροπολίτη και έλαμπαν ή ο

Μητροπολίτης ήταν τόσο ψηλά και έφτασε τον ήλιο και μιλούσε από εκεί. Αλλά, ό,τι κι αν είχε γίνη, ή συγκίνηση ήταν μεγάλη, οι στεναγμοί βαθείς, το κλάμα σπαραχτικό και ή απόφαση για σταθερότητα, ένότητα και αντίσταση ήταν μεγάλη και βεβαία. Έτσι, όταν τελείωσε την όμιλία του και άρχισε το «Δί' ευχών», τον ακολούθησε όλος ο λαός με μια φωνή και έμοιαζε σαν να έλεγαν: «Μαζί σου θα προχωρήσουμε, Αντώνιε, για το καλό του τόπου!».

Όση ώρα μιλούσε ο μικρός, ο κυρ-Ανδρέας τον παρακολουθούσε με προσοχή και θαυμασμό και στο τέλος είπε: «Καλά, Βασιλάκη, τα θυμάσαι έσθ τόσο μικρός όλα αυτά, ακόμα και τις παραμικρές λεπτομέρειες;». «Ξεχνιούνται αυτά, κυρ-Ανδρέα;», απάντησε ο μικρός και πρόσθεσε: «Ήσουν και έσθ στην γιορτή αυτή, κυρ-Ανδρέα;». «Ναί, παιδί μου», απάντησε ο κυρ-Ανδρέας. Ήμουν κι εγώ εκεί και τα πράγματα έγιναν, όπως ακριβώς τα περιέγραψες. Εύγε σου που τα θυμάσαι και μπορείς και τα λές». «Τα θυμάμαι, κυρ-Ανδρέα, γιατί μου έκαναν βαθιά έντύπωση και τα διηγούμαι από τότε συνεχώς, για να τα μαθαίνουν κι άλλοι».

(Απόσπασμα από το υπό έκδοση βιβλίο «Δύο καλοκαίρια στο βουνό»)

Κλαψίγελο

Φραγκοκόκορας ή φραγκόκοτα;

«Κο! Κο! Κο!», έκανε ή μαύρη κότα ή καλτσουνάτη.

«Κο! Κο! Κο!», έκανε και ή τριλείρω.

«Κοκο!», έκανε και ή μπιρμπιλομάτα και τις ρώτησε: «Τί πάθατε καλές μου φιλενάδες; Αυγά σάς καθαρίζουν και κακαρίζετε;»

«Δέν τά 'μαθες;» απάντησε ή καλτσουνάτη. «Έγιναν έκλογές στο φραγκοκότεσο».

«Τί λές!», ξαναλέει ή μπιρμπιλομάτα. «Και ποιόν έβγαλαν;» «Είχαν να επιλέξουν δύο, τον φραγκοκόκορα και την φραγκόκοτα».

«Και τελικά ποιόν έβγαλαν;» ξαναρωτάει ή μπιρμπιλομάτα.

«Ασφαλώς τον φραγκοκόκορα», απάντησε ή τριλείρω. «Βλέπεις ή φραγκόκοτα ήταν σκληρή και απότομη και έδινε δυνατά

τσιμπήματα και οι κοτούλες φοβήθηκαν. Ο φραγκοκόκορας είναι ευγενικός και σου τα παίρνει με τό γάντι. Δέν θα μείνη αυγό για αυγό, απ' όλα τα κοτέτσια».

«Τί να τα κάνη τόσα αυγά;» ρωτάει πάλι ή μπιρμπιλομάτα.

«Άμ, δέν τό ξέρεις;» λέει ή τριλείρω. «Θα δώση και μερικά στην φιλενάδα του την Γκιζέλα, για να τον πάρη με καλό μάτι».

«Λές να κάνουμε και έμεις εδώ έκλογές;» ρωτάει ή μπιρμπιλομάτα.

«Έμεις δέν χρειαζόμαστε έκλογές», λέει ή καλτσουνάτη. «Έμεις έχουμε αρκετούς κλεφτοκοτάδες και κλεφταουγολάδες. Δέν χρειαζόμαστε φραγκοκόκορες και φραγκόκοτες. Μάς φτάνουν τα σαΐνια μας».

ή τσουύχτρα

Δραστηριότητες τών Επάλλξεων

Επίκαιρες όμιλιες

Στην κεντρική αίθουσα τών Επάλλξεων, Ζήνωνος 3, β' όρ., στην Όμόνοια έγιναν οι ακόλουθες όμιλιες:

Τό Σάββατο του Λαζάρου 8 Απριλίου και ώρα 7:00 μ.μ. Βραδυνό προετοιμασίας για τα Άγια Πάθη του Κυρίου με απόδοση ύμνων της Μεγάλης Έβδομάδος από την χορωδία Επάλλξεων και όμιλία του θεολόγου-κοινωνιολόγου κ. Β. Τσούπρα, με θέμα: «Άνθρωπος-Σταυρός-Άνάσταση».

Την Κυριακή τών Βαΐων 9 Απριλίου και ώρα 11:00 π.μ. πραγματοποιήθηκε γενική σύσκεψη για τα μέλη, τους συνεργάτες και τους τακτικούς αναγνώστες τών Επάλλξεων με την ευκαιρία της συμπληρώσεως 43 ετών από την κυκλοφορία της έφημερίδος μας και με την προοπτική της συνεχίσεως του όλου έργου. Τό συμπέρασμα από την σύσκεψη ήταν ότι είναι απαραίτητη ή συμβολή όλων με κάθε δυνατό τρόπο, τώρα μάλιστα που οι συνθήκες καθίστανται δυσχερέστερες και ή μεγαλύτερη συνεργασία, με σκοπό την ενεργοποίηση περισσοτέρων προς όφελος τών ιδίων και τών οικογενειών των όσο και της πολύπαθης πατρίδος μας.

Τό Σάββατο 29 Απριλίου και ώρα 6:30 μ.μ. όμιλία με θέμα: Η κοινωνικότητα της Καθολικής Ορθοδοξίας, με άφορμή την έορτή τών Μυροφόρων και τών Έπτὰ Διακόνων. Σχετικά πορίσματα δημοσιεύονται σε άλλη στήλη της έφημερίδος.

Έκδήλωση μνήμης

Την Τετάρτη 26 Απριλίου και ώρα 6:30 μ.μ. στην κεντρική αίθουσα τών Επάλλξεων, Ζήνωνος 3, διοργανώθηκε έκδήλωση με άφορμή την γενοκτονία τών Αρμενίων από την τουρκική θηριωδία κατά τον Απρίλιο του 1915 ως επίσης και την ήχηρη απάντηση του κυπριακού λαού με τό ιστορικό ΟΧΙ στο καταστροφικό σχέδιο Ανάν κατά τον Απρίλιο του 2004. Εισηγήσεις έγιναν από τους: Εύαγγελο Κουρή, νομικό, Έμμανουήλ Μηλιαράκη, τέως πρόεδρο της «Χριστιανικής Δημοκρατίας»-έκπαιδευτικό, Γεώργιο Τσούπρα, θεολόγο - ιστορικό, Σοφία Μπεκρη, φιλόλογο. Συμετείχαν εκπρόσωποι τών συνεργαζομένων κινήσεων. Μετά τό πέρας τών εισηγήσεων και την συζήτηση που ακολούθησε συντάχθηκε και έγκρίθηκε ψήφισμα, τό όποιο δημοσιεύεται σε άλλη στήλη της παρούσης.

Οί Επάλλξειοι του Αιγάλεω

Οί όμιλιες και οι λοιπές δραστηριότητες τών Επάλλξεων Αιγάλεω συνεχίζονται κανονικά στην αίθουσα «Μαρία ή Μαγδαληνή», Αναγεννήσεως 19 (πλησίον Αγ. Σπυριδώνος), με κεντρική όμιλία και Τερά Παράκληση κάθε Τρίτη βράδυ και ώρα 7:00 μ.μ.

Παρακαλούνται οι αναγνώστες μας του Αιγάλεω και τών γύρω περιοχών να παρακολουθούν τις δραστηριότητες αυτές προς ωφέλειά των.

Πληροφορίες: Επάλλξειοι Αιγάλεω, υπεύθυνη κ. Μαγδαληνή Κόκορη, ιατρός-θεολόγος, τηλ. 210 5982 573.

Προσκυνηματική έκδρομη

Την Κυριακή 30 Απριλίου μέλη και φίλοι της Ε.Χ.Ε πραγματοποιήσαμε μονοήμερη έκδρομη σε προσκυνήματα του νομού Αργολίδος. Τό πρωϊ συμετείχαμε στην Θεία Λειτουργία στον Ι. Ν. Αγ. Λουκά του νέου του Ρώσου και ιατρού στα Λευκάκια Ναυπλίου, στο τέλος της οποίας δεχθήκαμε τις εύλογίες τών Σεβασμιωτάτων Μητροπολιτών Δημητριάδος κ. Γυνατίου και Αργολίδος κ. Νεκταρίου Αντωνόπουλου. Τα έγκαίνια του ναού έγιναν τό Σάββατο 29 Απριλίου, με την ευκαιρία της έπετείου τών 140 χρόνων από την γέννηση του Αγ. Λουκά (27 Απριλίου). Ο ναός είναι προσκυνηματικός και θα λει-



τουργή καθημερινώς προς δόξα Θεού και προς τιμή του θεράποντος Αγ. Λουκά, που αφιέρωσε την ζωή του στην ύπηρεσία τού πάσχοντος άνθρωπου και συνεχίζει να σκορπά την αγιαστική του χάρη σε κάθε πονεμένη ψυχή, που επίζητεί την βοήθειά του.

Στην συνέχεια, ύστερα από μία σύντομη στάση στην ιστορική πόλη του Ναυπλίου, όπου προσκυνησαμε στον Ι. Ν. Αγ. Αναστασίου του νεομάρτυρος, του πολιούχου της πόλεως, έπισκεφθήκαμε την Ι. Μ. Κοιμήσεως Θεοτόκου Καλαμίου κοντά στο χωριό Αδάμι του δήμου Επιδαύρου. Αφού προσκυνησαμε στον πραγματικά περικαλλή ναό της Παναγίας, γευματίσαμε κοινοβιακά στον ξενώνα της μονής, απολαμβάνοντας συγχρόνως από ψηλά την καταπληκτική θέα. Τέλος, αναχωρήσαμε πλήρεις έντυπώσεων αλλά κυρίως ψυχικά και πνευματικά ανανεωμένοι από την σύντομη αυτήν έξορμησή μας, που μάς βοήθησε να βιώσουμε καλύτερα τό κοινωνικό πνεύμα της έορτής τών Μυροφόρων και τών Έπτὰ Διακόνων.

Άσημίνα Τσάμου

Αρωγές για τις Επάλλξειοι

Σύρος Χρήστος	20€
Καραπαναγιωτίδης Χαράλαμπος	10€
Μπάμης Χρήστος	20€
Γεωργίου Παναγιώτης	5€
Ι. Ν. Αγ. Γεωργίου Χαλανδρίου	70€
Θεοδώρου-Τεντολούρη Βούλα	15€
π. Ευάγγελος Αρώνης	50€
Χατζής Ιωάννης	10€
Ατζαράκης Ιωάννης	15€
Λαμπρόπουλος Γεώργιος	20€
Τσάκωνας Σπύρος	20€
Κεφαλάς Κωνσταντίνος	5€
Τσουκάρης Σταμάτης	5€
Αυγερίου Κωνσταντίνος	20€
Λειβαδάρος Αντώνιος	20€
Λουκίδης Δημήτριος	30€
Καζιάνη Έλένη	20€

ΕΠΑΛΞΕΙΣ

ΜΗΝΙΑΙΑ ΟΡΘΟΔΟΞΗ ΜΟΡΦΩΤΙΚΗ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

Ίδιοκτησία: Πολιτιστική και Κοινωνική Κίνηση «Επάλλξειοι»

Έκδότης: Βασίλειος Τσούπρα, Θεολόγος Κοινωνιολόγος

Γραφεία: Ζήνωνος 3, 104 31 Αθήνα Τηλέφωνα: 210 52 30 948, 210 24 69 152

e-mail: epalxeis@otenet.gr ιστοσελίδα: www.epalxeis.gr

Προαιρετικές Εισφορές- Εμβάσματα: ΕΠΑΛΞΕΙΣ

Διαδώστε και στηρίξτε τις Επάλλξειοι

Υγρό και μουντό ήταν εκείνο το απόγευμα του Φεβρουαρίου του 1945. Ένα παιδί έντεκα περσίπου έτών πάνω σε ένα γαϊδαράκο προχωρούσε πάνω στο δημόσιο δρόμο Πατρών - Πύργου στο σημείο που συνορεύει ο νομός Αχαΐας με τον νομό Ηλείας. Αφού πέρασε το λαγκάδι που θεωρείται ως φυσικό σύνορο των δύο νομών, πέρασε και τη Νέα Μανωλάδα, ένα μεγάλο χωριό και πέρασε και το ποτάμι, που λέγεται Βέργα, έφτασε στο κέντρο όλων των γύρω χωριών που λέγεται Βάρδα.

Στην Βάρδα ο μικρός είχε να εκτελέσει τρεις παραγγελίες, να πάρη ένα ζευγάρι παπούτσια από το μπαλωματή, να πάρη ένα τσεκουράκι που το είχανε πάει για επιδιόρθωση και να παραλάβη ένα φάρμακο από την γιατρίνα, ή όποια ήταν ταυτοχρόνως και φαρμακοποιός. Και τα μὲν παπούτσια τα είχε έτοιμάσει ο μπαλωματής και τα πήρε άμέσως, για το τσεκουράκι όμως και για το φάρμακο έπρεπε να περιμένη τουλάχιστον δύο ώρες.

Αυτό στενοχώρησε τον μικρό, γιατί σε λίγο ο ήλιος θα βασίλευε και πώς θα περνούσε από τα Μαυρογιαννέικα που έχουν τρία θεόρατα σκυλιά και τα άμολουν μόλις νυχτώσει; Η σκέψη όμως ότι θα έπαιρνε το τσεκουράκι με διορθωμένη κόψη και καινούριο στυλιάρι του έδωσε θάρρος. Έκανε λοιπόν βόλτες μὲς στην αγορά χαζεύοντας στα μαγαζιά και επιτέλους έτοιμάστηκαν και το τσεκουράκι και το φάρμακο και ξαναανεβαίνοντας στον γαϊδαρό του συνέχισε τον δρόμο του. Το φάρμακο το έβαλε σε μία από τις μεγάλες τσέπες του σακακιού. Το σακάκι αυτό ήταν του πατέρα του και το φορούσε αντί για παλτό. Του έρχόταν σχεδόν μέχρι τον αστράγαλο. Έπλεε πάνω του. Ακριβώς όμως αυτό το μεγάλο του μέγεθος απέβη σωτήριο για τον μικρό.

Για να παίρνη θάρρος άπλωνε το

χέρι του πίσω για να δῆ, εάν κρέμωνται από την δεξιά μεριά του σαμαριού τα παπούτσια και από την αριστερή, εάν ήταν ακόμη δεμένο το τσεκουράκι. Και όταν το άγγιζε, σκεφτόταν πώς θα οργάνωνε την άμυνά του έναντι των σκυλιών: θα πηδούσε κάτω από το γαϊδούρι, θα το έσπρωχνε κοντά στον φράχτη του δρόμου, θα άρπαζε το τσεκουράκι και όποιο σκυλί τολμούσε να του έπιτεθη θα δοκίμαζε τα χτυπήματα μὲ τὴν κόψη του, μὲ μὲ το πίσω μέρος του.

Μόλις έφτασε όμως στα Μαυρογιαννέικα κατάλαβε από τα βελάσματα των προβάτων που έφταναν από το αριστερό του χέρι, δηλαδή από τα μαντριά, ότι ήταν η ώρα του άρμέγματος, δηλαδή η ώρα που σε λίγο θα άμολούσαν τα σκυλιά. Γι' αυτό πίεσε ακόμα πιό πολύ τον γαϊδαρό του να βιαστή. Ήταν όμως πια αργά. Ήδη από τα μαντριά ξεπετάχτηκαν δυο από αυτά, ή σκύλα ή μεγάλη και ή κόρη της, ή σκύλα ή μικρή. Ο μικρός άμέσως πήδηξε κάτω, έσπρωξε τον γαϊδαρό του να άκουμπήση στον φράχτη και μάλιστα να χωθῆ μέσα σε θάμνους και γύρισε άμέσως να αντιμετώπιση τα σκυλιά. Στην σαστιμάρα του όμως, ξέχασε να άρπάξη το τσεκουράκι του και έμεινε να έμποδίση τα σκυλιά να τον κατασπαράξουν με την βέργα που κρατούσε στα χέρια του.

Η μεγάλη σκύλα σε λίγα δευτερόλεπτα έφτασε μπροστά του και άδιαφορώντας για την βεργούλα του μικρού άρπαξε με τα δόντια της το κάτω μέρος από το μεγάλο του σακάκι και τον ταρακουνούσε δεξιά αριστερά για να τον ρίξη κάτω. Ευτυχώς, ή πλάτη του ήταν καλά στερεωμένη στα πλευρά του σαμαριού και ο γαϊδαράκος του δὲν κουνιόταν. Τότε, ο μικρός άρπαξε γερὰ τα αυτιά της μεγάλης σκύλας και τα έχωσε κάτω από τα σκέλια του μαζί με τα μπροστινά της πόδια και με τα